

v moc práva. Tímto usnesením byl porušen zákon, neboť z obsahu podání obviněného jest zřejmo, že se obviněný cítil stíženým tím, že mu bylo předvolání ke hlavnímu přeličení doručeno tak pozdě, že se nemohl ku přeličení dostavit. Tím uplatňoval obviněný odpor proti rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesnému ve smyslu § 478 tr. ř. a byl proto okresní soud povinen postupovati podle ustanovení tohoto § 478 tr. ř., poněvadž odpor a následkem toho i odvolání (§ 478 odst. druhý tr. ř. a pozn. R 3 ve vydání trestního řádu Kallab-Herrnritt) byly podány v zákonné lhůtě. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3135.

Započtením vyšetřovací vazby podle § 55 a) tr. zák. a nastoupením a výkonem trestu neproměnění se vazba vyšetřovací ve vazbu trestní.

Ministerstvo spravedlnosti nemůže v administrativním řízení podle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák. rozhodnouti o tom, zda odsouzenému přísluší i náhrada za utrpěnou vazbu vyšetřovací (§ 3 zák. ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák.); o této rozhodne soud, v případě sprostujícího výroku ihned z moci a povinnosti úřední zvláštním usnesením, bez ohledu na to, zda žádost byla podána, zda byla spojena se žádostí o náhradu za bezprávné odsouzení, nebo zda bylo žádáno pouze o tuto náhradu.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Zm I 203/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 27. ledna 1928, jímž bylo usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. ledna 1928, vydané v trestní věci proti Anně H-ové pro zločin krádeže, zrušeno a zemskému trestnímu soudu uloženo, by předložil spisy přímo ministerstvu spravedlnosti k rozhodnutí, byl porušen zákon v ustanovení § 55 a) tr. zák. a § 3 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. z., pokud se týče i zákona ze dne 21. března 1918, čís. 109 ř. zák., usnesení to se zrušuje a vrchnímu soudu zemskému v Praze se ukládá, by o stížnosti Ann H-ové do uvedeného usnesení zemského trestního soudu v Praze znovu po zákonu rozhodl.

Důvody:

Anna H-ová byla právoplatným rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. července 1927 odsouzena pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 - II c) a 176 - II a) r. zák. do těžkého žaláře na šest měsíců, měsíčně jedním postem zostřeného, do kteréhož trestu byla započtena vyšetřovací vazba (správně zajišťovací a vyšetřovací vazba) od 1. června 1927 do 27. července 1927; trest nastoupen podle zprávy věznice dne 29. července 1927. Zatím, co si H-ová odpýkávala trest, vyšlo na

jevo, že krádež, pro kterou byla odsouzena, spáchal Rudolf B. Byla povolena obnova trestního řízení a Anna H-ová byla rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. srpna 1927 z obžaloby pro krádež podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěna. Ministerstvo spravedlnosti poukazem ze dne 26. listopadu 1927 uložilo zemskému trestnímu soudu v Praze, by vydal usnesení o vyšetřovací vazbě, trávající od 1. června do 27. července 1927 podle § 3 zákona ze dne 18. srpna 1918, č. 318 ř. zák. Zemský trestní soud v Praze usnesením ze dne 5. ledna 1928 uznal, že Anně H-ové podle uvedeného zákona nevzešel nárok, by mohla od státu žádati náhradu škody za utrpěnou zajišťovací a vyšetřovací vazbu, v níž H-ová byla od 1. června 1927 do 29. července 1927. Do toho usnesení podala Anna H-ová včas stížnost; vrchní zemský soud v Praze ke stížnosti té usnesením ze dne 27. ledna 1928 zrušil usnesení to a poukázal první soud, by předložil spis přímo ministerstvu spravedlnosti. Odůvodnění zní: jde o případ upravený zákonem ze dne 21. března 1918, č. 109 ř. zák. o náhradu škody osobám neprávem odsouzeným, a podle tohoto zákona jak o nároku tak o výši náhrady rozhoduje ministerstvo spravedlnosti v řízení administrativním; vyšetřovací vazba se započtením do trestu podle § 55 a) tr. zák. a nastoupením a vykonáním trestu proměnila ve vazbu trestní. Rozhodnutím vrchního zemského soudu byl porušen zákon. Právně mylný jest především názor vrchního soudu, že se započtením vazby vyšetřovací podle § 55 a) tr. zák. a nastoupením a výkonem trestu promění vazba vyšetřovací ve vazbu trestní. Trestní vazba se počíná nastoupením trestu právoplatně přisouzeného, započtením vytrpěné vazby vyšetřovací se doba rozsudkem určeného trestu sice zkracuje o dobu v rozsudku vyřčenou, po kterou trvala vazba vyšetřovací, avšak ráz vyšetřovací vazby, jež jest od trestní vazby v podstatě odlišná — zejména při trestech žaláře a těžkého žaláře — zůstává nezměněn, a nelze počátek trestní vazby posunouti nazpět k okamžiku, kdy byla na vyšetřovance uvalena vazba vyšetřovací nebo zajišťovací, to bez ohledu na to, zda se trestní vazba časově připojuje bezprostředně na vazbu vyšetřovací, či zda mezi koncem vazby vyšetřovací a počátkem vazby trestní jest kratší nebo delší časová mezera.

Tento právně mylný výklad ustanovení § 55 a) tr. zák. vedl vrchní soud k další nesprávnosti jeho rozhodnutí, spočívající v tom, že vrchní soud má za to, že tu nejde o náhradu za utrpěnou vazbu vyšetřovací podle zákona ze dne 18. srpna 1918, č. 318 ř. zák., nýbrž o náhradu škody osobě neprávem odsouzené podle zákona z 21. března 1918, č. 109 ř. zák. V tomto případě byla — jak ze stížnosti Anny H-ové najevo jde — Annou H-ovou podána ministerstvu spravedlnosti žádost o uznání nároku na náhradu škody za bezprávné odsouzení podle § 3 zákona č. 109/1918. Ministerstvo spravedlnosti jest podle tohoto zákona povoláno rozhodnouti v řízení administrativním o škodě, jež osobě bezprávně odsouzené vznikla bezprávným odsouzením, tedy výrokem odsuzujícím a výkonem tohoto odsuzujícího výroku, tedy výkonem trestu bezprávným rozsudkem vyřčeného. Ministerstvo spravedlnosti nemůže však v řízení administrativním rozhodnouti o tom, zda odsouzenému přísluší i náhrada za utrpěnou v předběžném řízení vazbu vyšetřovací, poněvadž zákonem č. 318/1918 jest rozhodování o této otázce svě-

řeno soudům ve zvláštním řízení zákonem tím předepsaném a soud, vydal-li sprostředující rozsudek, rozhodne podle § 3 zákona č. 318/1918 o náhradě ihned z moci a povinnosti úřední zvláštním usnesením, bez ohledu na to, zda žádost o náhradu škody za utrpěnou vyšetřovací vazbu byla podána či nikoliv, tudíž i bez ohledu na to, zda byla žádost o tuto náhradu spojena se žádostí o náhradu za bezprávné odsouzení podle zákona č. 109/1918 nebo posléze, zda bylo žádáno pouze o tuto náhradu. Vždy dlužno tyto náhrady od sebe odlišovati a zavést o každé z nich ono řízení, jež pro ten neb onen druh náhrady oběma zákony č. 109 z roku 1918 a č. 318/1918 jest zvláště upraveno. Rozumí se samo sebou, že obojí toto řízení může běžeti současně vedle sebe a řízení pro jednu z obou náhrad nevylučuje řízení pro náhradu druhou. Pochybil proto vrchní soud, maje za to, že řízením administrativním podle zákona č. 109/1918 jest vyloučeno řízení podle zákona č. 318/1918 a domnívá se patrně — výslovně to sice v jeho rozhodnutí řečeno není, avšak z odůvodnění rozhodnutí to plyne, že ministerstvu spravedlnosti náleží v řízení administrativním podle zákona č. 109/1918 rozhodnouti i o náhradě za vazbu vyšetřovací, kterýžto nárok se nezakládá na tomto právě uvedeném zákonu, nýbrž na zákonu č. 318/1918. Poněvadž stížnost Anny H-ové do usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. ledna 1928 vedle uplatněného formálního důvodu, který jest totožným s nesprávným stanoviskem rozhodnutí vrchního zemského soudu, uplatňovala také věcnou nesprávnost onoho usnesení, měl vrchní soud za správného postupu a správného výkladu zákona rozhodnouti o věcné části stížnosti. Bylo proto vyhověti zmatečné stížnosti generální prokuratury, podané ve smyslu § 33 tr. ř., a podle § 292 tr. ř. uznati, jak uvedeno.

Čís. 3136.

Pojem »průvodního prostředku« není v trestním řádě vůbec vymezen; spadá sem vše, co je podle logických zásad s to založiti důkaz, zjednati pravdu; není překážky, by soud nepoužil jako průvodního prostředku a zdroje svého přesvědčení i zodpovídání se obžalovaného, a to nejen pokud dozrává skutečnosti, zatěžující ho samotného, nýbrž také, pokud usvědčuje svou výpovědí jiné (spoluobžalované).

S hlediska § 187 tr. zák. nelze z celkové jednotné krádeže vytrhovati některé skutky, ohledně nichž byla škoda nahrazena, nýbrž jest třeba, by byla škoda plně nahrazena, a to samotným pachatelem.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Zm II 486/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 24. srpna 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 - II a), 176 - II a) tr. zák., mimo jiné z těchto